

Domoznanski oddelek

37

MAVRIČNE SLEDI

2017/2018

KNJIZNICA IVANA POTRGA PTUJ

37.091.8(497.4Kidričevo)

6018760,1

COBISS ©

MAVRIČNE SLEDI

LITERARNO GLASILO UČENCEV OŠ KIDRIČEVO

OB 60. JUBILEJU ŠOLE

APRIL, 2018

MAVRIČNE SLEDI

Literarno glasilo učencev Osnovne šole Kidričevo

Šolsko leto: 2017/2018

Uredniški odbor: Sonja Lenarčič, Jasna Medved, Petra Žunko

Člani uredniškega odbora: Simon Žnider, Niko Kores, Tjaša Vindiš

Literarna besedila so prispevale učiteljice mentorice

Lektoriranje besedil: Sonja Lenarčič

Oblikovanje: Mateja Očko

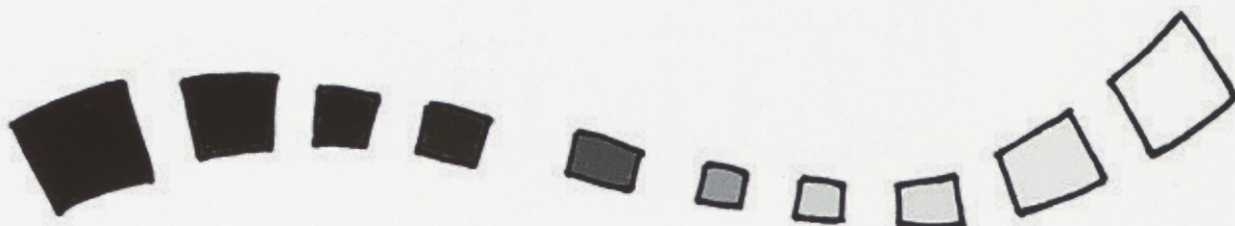
Likovna oprema: likovni izdelki učencev OŠ Kidričevo

Mentorica: Aleksandra Vidovič

Naslovnica: Aleksandra Vidovič

Naklada: 400 izvodov

Izdano: april 2018

BESEDA UREDNIŠTVA

Naše prehojene stezice po parku prijateljstva vodijo v hram učenosti. To je naša šola, na katero smo zelo ponosni. Živimo kot velika homogena družina, med seboj se dobro poznamo, zato nam nikoli ni dolgčas.

Ker naša šola letos praznuje pomemben jubilej, šestdeset let, smo ji posvetili žlahtni izbor naše poezije in proze.

Od leta 2015 se ponašamo z nazivom Kulturna šola, kar dokazujemo na skoraj vseh umetniških področjih – glasbenih, likovnih, literarnih, v medosebnih odnosih, v skrbi za okolje in še in še ...

Dosegamo zavidljive rezultate ustvarjanja naših učencev v slovenskem prostoru in tudi mednarodno se dokazujemo s kulturnimi srečanji, likovnimi in literarnimi natečaji.

In kar je najpomembneje: skrbimo za našo lepo slovensko besedo, zato upamo, da se boste obogatili po mavričnih sledeh naših vsakodnevnih stezic v kraju, ki ponuja otrokom prijazno šolo. V občini, ki je leta 2017 postala Unicefovo otrokom prijazno mesto, v občini, ki zna prisluhniti našim željam.

Naj vas glasilo ponese v naš svet šole, sanj, domišljije, ljubezni, prijateljstva, želja, čarovnij, sreče, veselja, človeka, smeha, skrivnosti, znanja, sočutja, miru, drugačnosti ...

V otroški mavrični svet.

PIA ODER, 8. b

Naše prelojene stazice po potu prijateljske vodje v nam učnost. To je naša šola, na katero smo zelo ponosni. Živimo kot velika homogeno družino, med seboj se dobro poznamo, imamo skupne cilje in dolga.

Ker naša šola letno praznuje pomemben jubilej, šestdeset let, smo ji posvetili številni izbor naše poezije in proze.

Od leta 2015 se ponamamo z nazivom Kulturna šola, kar dokazuje naš skrajni vseh umetniških področij – glasbenih, likovnih, literarnih, v medosebnih odnosih, v etiki za okolje in še in še ...

Dosegamo zavidljive rezultate usvajanja naših učencev v slovenskem prostoru in tudi v tujini. Se dokazujemo s kulturnimi srečanji, likovnimi in literarnimi nastopi.

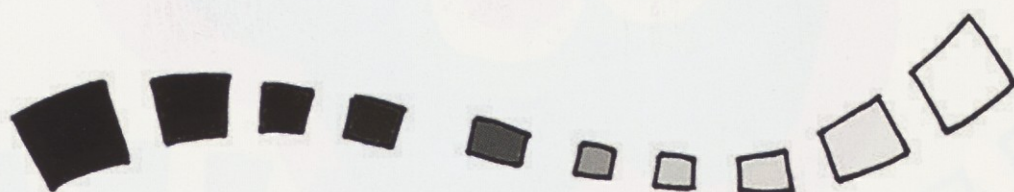
In kar je najpomembnejše: skupino za našo šolo sestavljajo učenci, ki so se izbrali za naše šole, ki so marljivo sledili našim vsakodnevnim stazic v kraju, ki ponuja okroglo prijazno šolo. V občini, ki je leta 2017 postala Unicefovo otroško prijateljsko mesto, imamo zelo veliko in uspešno skupino inč.

Naš vas glasilo ponese v naš svet šole, karl, domišljijo, duhovno prijateljstvo, želje, razmišljanje, veselje, človeka, smena, skrbnost, znanja, miru, drugarčost ...

Lektoriranje: Sonja Legarčič

V otroški mavčni svet.

Oblikovanje: Mateja Ožko

POSVETILA

ZDRAVLJICA ŠOLI

60 let si dopolnila,
v starejše obdobje prestopila.
Na tisoče učencev v svet si poslala,
bogate izkušnje jim dala ...

Simon Žnider, 9. b

Že šestdeset let je z nasmejanimi obrazi obdana,
po mnogih uspehih že dolgo poznana.
Zato namenili ji bomo nekaj naših lepih besed,
saj mnoge od nas bo popeljala v širni svet ...

Tjaša Vindiš, 9. b

Tudi kulturni in bio naziv ima,
v njej se vsak na kaj spozna.
Za šport je vedno poskrbljeno,
v telovadnico ob šoli gremo.
Tehnika nam tuja ni,
vsakdo se česa nauči.
V knjižnici si knjige izposodiš,
domišljajske vse poti prehodiš ...

Niko Kores, 9. b

LARA PREDIKAKA, MATSVEI MARDZIASAU, 7. b

POSVETILA

ZDRAVLJICA ŠOLI

Tudi kulturni in bio naziv ima,
v njej se vsek na kaj spozna.
Za šport je vedno posušljeno,
v telovadnico ob šoli gremo.
Tehnika nam tuja ni,
vsekdo se česa nauči.
V knjižnici si knjige izposodiš,
domišljajke vse bolj prebodiš.

Niko Koren, 8. b

80 let si dopolnila,
v starejšo obdobje prestopila.
Na liščo učencev v svet si poslala,
pogate izkušnje jim dala ...

Simon Žnider, 8. b

Za šestdeset let je z nemejnimi očmi obdala,
po mnogih vsepinih že dolgo poznana.
Zato namerila je domo nekaj naših lepih pesni,
saj mnoga od nas po popevke v šoli svet ...

Tjaša Vindrič, 8. b

LARA PREDIKAKA, MATSVEI MARDZIASAU, 7. b

MOJI NAJDRAŽJI ...

MAMA

Sreča je sveča,
ki nikdar ne ugasne.
V ljubezni zaspi,
v svoj mir se spustim.
Ko kazen občutim,
se slabo počutim.
Želiš si,
da vedno s teboj bi živela,
te rada imela, te objela
in te razumela.
Mama vedno je le ena,
zamenjati je ne more druga.
Nobena.

Neja Vogrinc, 5. a

MOJA MAMA

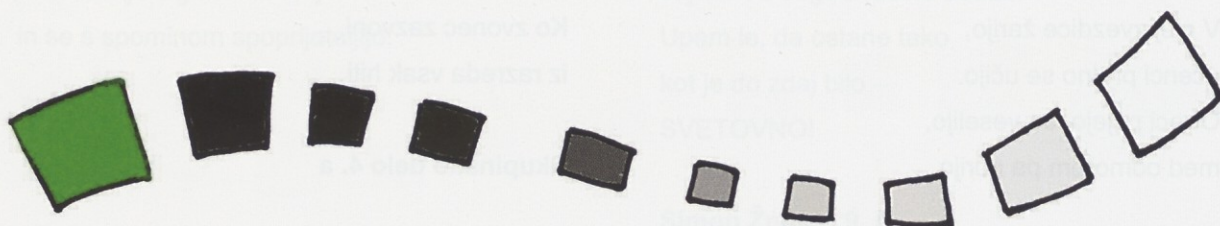
Mama je ena sama,
le ena beseda,
polna pomena.

Njene nežne roke in
topel objem, nežna toplina,
pomeni cel svet.

Mama, ki življenje
mi je dala, me obvarovala,
in me imela rada.

Dajmo vso ljubezen
mami in ji zapojmo,
kako zelo jo imamo radi.

Tia Jančič, 5. b

NAŠA ŠOLA, SANJSKA ŠOLA, EKO ŠOLA ...

MOJA SANJSKA ŠOLA ...

Nekega dne sem se zamislila in razmišljala sem o šoli, kakršna bi po moje morala biti šola. Imela sem kar nekaj zanimivih idej in predstavljala sem si sebe, kako sem preživela ta šolski dan.

Vstala sem ob enajstih. Sonce je bilo že visoko na nebu in ptički so peli prelepe pesmi. Odšla sem k omari in poiskala oblačila. Oblekla sem se in se počasi odpravila na zajtrk. Za zajtrk sem pojedla kosmiče in odšla nazaj v posteljo. Usedla sem se nanjo in pritisnila na gumb ob steni. Takrat je postelja dobila volan in kolesa ter sem se odpeljala v šolo. Pred šolo je čakalo že veliko postelj. Zaklenila sem svojo posteljo in rdeča potka ob šoli se je spremenila v tekoči trak, ki je mene in torbo, ki je bila prazna, odpeljal v šolsko avlo. Tam sem se sezula, copat pa nisem obula, saj jih tudi ni bilo potrebno; tako pravi 10. pravilo naše šole. Stekla sem do učilnice, kar tudi ni bilo prepovedano, in v učilnici so se fantje igrali njihovo najljubšo igro – pretepanje, kar tudi ni bilo prepovedano. Punce pa so v kotu pri ogledalu delale selfije in se ličile in tako sem naredila tudi jaz. Ko je prišla gospa učiteljica, nam je prinesla bonbone in vsi smo sedli na svoja mesta. Pet minut pouka smo brali Harryja Potterja, preostali čas pa smo delali, kar smo hoteli. Potem smo šli na malico. Za malico je bila pica. Njami, in bili so zelo veliki kosi. Za malico smo imeli 1 uro časa, za tem pa smo imeli 15 minut športa, kjer smo delali kolesa in stoje pa mostove in druge gimnastične elemente. Sledila je 10-minutna glasbena umetnost, kjer smo peli ameriške oz. angleške hite. Napočil je čas za 5 ur mojega najljubšega predmeta – likovne vzgoje. Hvala bogu je bila matematika strogo prepovedana. Napočil je čas, da gremo domov. Stekla sem iz šole in se s posteljo odpeljala domov.

Ta dogodek, ki sem si ga izmislila, mi je bil zelo všeč in upam, da se bo to res zgodilo, pa četudi čez 10 let. Upam, da bom še kdaj razmišljala o tako razburljivih stvareh.

Nika Maroh, 6. a

MOJA SANJSKA ŠOLA

Moja sanjska šola je ta,
ki je nihče ne pozna.
V njej zvezdice žarijo,
učenci pridno se učijo.
Otroci pojejo, se veselijo,
med odmorom pa norijo.

Med poukom ne zaspijo,
ker seveda se učijo.
Ko zvonec zazvoni,
iz razreda vsak hiti.

Skupinsko delo 4. a

URA JE

Ura je osem,
pouk se začne čez dvajset minut,
zato hitro v avto skočimo
in v šolo odhitimo.

Ura je devet
in malica se začne.
Vsi smo veseli,
ker lačni smo že.
Po malici se v učilnice zapremo
in zvezke odpremo.

Ura je ena,
pouk se je že končal.
Z Luko se učiva
in na vprašanje v zvezku odgovoriva.

Ura je tri
in vsem se že mudi domov.
Na šolsko postajo skočim z veseljem
in se z avtobusom odpeljem.

Popoldan doma
je moj najljubši čas,
saj skupaj s prijatelji
naredimo kakšen špas.

Ura je devet
in čas je za spanje.
Umijem si zobe
in odkorakam v sanje.

Tobija Lakić, 4. a

DEVET LET ŽE?

Pred devetimi leti na to pot sem se podal
in do danes ovire uspešno premagoval.
Ko zdaj pogledam nazaj,
vidim svoj pravi položaj.
Vsako jutro se zbudim,
v novi dogodivščini se prebudim.
To rutina moja je,
lahko ji rečem življenje.
Pridem v šolo,
začnem s poukom,
povežem se s svojim sluhom.
Informacije v glavi kar letijo
in se s spominom spoprijateljijo.

A zbranost padati začne,
saj kar naenkrat brezveze meni je.
Vse se mi zdi nonsensna literatura
in ves čas gledam, koliko je ura.
Za piko na i pa še hormoni znorijo
in informacije mimo mene odletijo.
nato pa pridem domov – v drug svet,
ki ni niti malo podoben prejšnjemu,
ki je za znoret.
A to je moje življenje.
Dolčasa ne poznam,
saj sem z dogodivščino obdan.
Upam le, da ostane tako
kot je do zdaj bilo –
SVETOVNO!

Simon Žnider, 9. b

ramenih,
mo o stvareh,
na nova spoznanja.

še domišljije,
o v realnost.

nikih,
teklost, na otroštvo,
cveti,
očna sila za zmeraj ostane.

igrat' odbojke.

rade ti.

ke,
ogomolke.

...e vidiš me.

ke,

ke.

trojke
ke.

ŠOLA, KAJ DELAŠ?

Zjutraj vsa zaspana se zbudim,
za šolo pripraviti se hitim.

Ampak zakaj?

V klopi sedim, bedim,
in nekaj poslušam, se učim,

A še vedno ne vem, zakaj.

Te teme brezvezne me samo morijo,
polnijo glavo s podatki in jo še vedno polnijo.

Kaj pa kreativnost?

Ali domišljija?

V šoli matematika, slovenščina pet.

A kaj mi to pomaga, če bom morala v življenju sedet',
kako bom ideje dobila, če jih ne morem že sedaj ustvariti?

Šola ni slaba,

nikoli ni bila.

Lahko se družiš s prijatelji,

najdeš ljubezen,

lahko ti je pouk čisto brezvezen.

Ampak to ti v življenju ne pomaga.

Vem, kaj je davek, a plačati ga ne znam.

Vem, kaj je služba, a najti je ne znam.

Vem, kaj je domišljija, ampak je nimam.

Lili Li Dobnik, 9. a

DOMAČA NALOGA

Domačo nalogo delam
skoraj vsak dan,
ampak nikoli je ne naredim zaman.

Z njo utrjujem svoje znanje,
da hitro prispelo do mene
bo kakšno priznanje.

Delam, delam domačo nalogo,
da mi kdo v življenju
ne bo več podstavil noge.

Hana Kolednik, 5. b

EKO

Lepa je narava vsa,
ko se sonce zjutraj hihita.
Listje zdaj že šumi,
ptički pojejo vsi.

Gozdovi, zelenice in ptice ...
Veter, ki nam piha v lice.
A mi vsi ne cenimo tega,
zato dovolj imam vsega.

Zares odlično bi bilo,
če zaščitili bi naravo to.
Vsi ljudje okoli nas,
ki v gozd vržejo čevlje adidas.

Papirčke, embalaže, vse »glaže«
moral bi vreči proč,
zato rabimo pomoč.

Na smetišče vse to spada.
To si tudi vi želite,
a ničesar ne storite!

Lovro Valenko, 8. b

EKO RECEPT

Za eko je potrebnih veliko stvari:
dreves, narave in drugih reči.
Za ločevanje odpadkov poseben recept imamo,
odlično ga vsi poznamo.
Z vodo varčujemo radi,
vendar ne v kopalni kadi.
Med umivanjem zob vedno zaprem pipo.
Ko sem v naravi, rada opazujem lipo.
V rdeč zabojnik vržem papir,
v rjavega pa star krompir.
Odpadke ločujemo vsak dan,
za njih imamo poseben plan.
Vozijo jih na smetišče,
kjer se vsak dan nekaj išče.
Poznamo tudi divja odlagališča
in zanemarjena smetišča.
EKO poskušamo biti vsi ...
Tudi psi.

Nia Krajnc, 8. b

LILI LI DOBNIK, 9. a

MOJ DOM, MOJA DOMOVINA, MOJ JEZIK ...

SLOVENIJA

Slovenija, zate srce gori,
kot strela z jasnega,
ljubezen zate prihiti.

Slovenija, ti polna si gora,
kdor te gleda,
poln je solza.

Polna si čudes in velikih dreves,
imaš še veliko drugih stvari,
ki naštetih jih
ne moremo čisto vsi.

Slovenija, ti naša si dežela,
nisi prav velika,
a v srcu si raznolika.

Zoja Kaučevič, 4. a

MOJ DOM

Moj dom je nekaj čudovitega,
saj je nekaj barvitega.
V mojem domu se kuha
pa tudi pere rjuha.

Doma imam psa,
ki straži,
da se lopov ne priplazi.
Ampak to še ni vse!
V mojem domu je še toplo
in upam,
da tako še dolgo bo.

Mia Domajnko, 5. b

MOJA DOMOVINA

Moja domovina je kot čokolada,
jaz imam zelo jo rada.
V obliki kokoške v Evropi tiči,
nikamor se ne premakne, z nami živi.

Raznolika je zelo,
to ve prav vsakdo.
V katerikoli deželi tičiš,
sanjaš, da v Sloveniji se zbudiš.

Laura Lupinšek, 5. b

NIKA MAROH, 6. a

MOJ KRAJ

Moj kraj je Kidričevo,
ki ima svojo občino,
v njej nam ni potreben kino,
saj se imamo fino.

Kidričevo je lep kraj,
tam imamo marsikaj,
saj to je zgodovinski kraj.

Imamo grad, park,
rusko pokopališče,
včasih pa smo imeli
še javno kopališče.

Imamo dve trgovini samo,
Taluma pa vam ne damo.
Tam delavci aluminij delajo,
nato ga v tovarnah
v druge stvari predelajo.

Tu je blokovsko naselje,
na cesti je redko norišnica,
za vsak slučaj
pa je tu še manjša bolnišnica.

Ker je Kidričevo majhen kraj,
je te pesmi konec tu in zdaj.

Miha Vaupotič, 5. b

MOJ DOM

Dom, družina in veselje.
To so moje srčne želje,
da dolgo zdravi, srečni
skupaj bili, to si vedno
moje srce želi.

Skrbni starši so topel
dom mi dali, se za
naju z bratcem žrtvovali.
Ko zvečer se v zvezdno
nebo zastrmim, si v srcu
zaželim, da tega nikdar
ne izgubim.

Tia Jančič, 5. a

Je spet prišel dan.
En poseben, po Evropi znan.
Zdaj že prav vsak o njem govori.
In vsak v svojem jeziku o njem govori.
Kadar se vsi jeziki združijo,
Odpre se nov svet ljudi,
V katerem vsak isti jezik govori.

Luka Solatnik, 9. a

Jezik je lep.
Evropa je prijazna.
Zemlja okrogla je do neba.
Ime imam lepo zaradi staršev.
Knjižni jezik mi je slovenščina.

Anže Šibila, 6. a

ČAROVNIJE, ČARNI NASMEH ...

BESEDICA V BESEDI, TO JE ČAROVNIJA

Moja prijateljica Vita
se skriva v besedi
cedevita.

Ne vem, zakaj
ne pride k meni nož,
ki se skriva v besedi množenec.

Jaz sem podrla rekord,
eko pa se skriva v njem.

Zakaj je v peresnici res
in zakaj v čebeli skriva se bela,
če pa ni bela!

V slikarju skriva se slika,
v repi rep,
v rima je ima,
v raja je raj ...

V rožici je žica,
kje le
pa sem jaz?

Elizabeta Liza Muršec, 4. a

ČARNI NASMEH

Smeh nas spremlja vse življenje. Od rojstva do smrti. Smeh je del pozitivizma. Je del veselja, sreče, radosti.

Bil je prvi pomladni dan. Zvončki in trobentice so naznanjali pomlad in sonce je grelo hladno zemljo. Tisti dan zame ni bil prav nič posebnega, čeprav je bil prvi pomladni dan. Zjutraj sem se zbudil, pozajtrkoval in se odpravil ven na dvorišče. Vendar ko sem stopil ven, sem zagledal malo črno kepo dlake. Bil je pes. Od nekdanj sem govoril staršema, kako močno si želim psa in tako se mi je želja uresničila. Na ustih se mi je prikazal nasmeh. Ta nasmeh ni bil kar nek nasmeh. Bil je prav poseben, prikazan iz srca. Hitro sem stekel do psička in ga objel, ob tem pa potočil tudi nekaj solz. Starša sta bila zelo vesela.

Psu sem dal ime Rex, saj sem od nekdanj želel imeti psa Rexa. Tisti dan se je iz čisto navadnega odvil v najlepši in najsrečnejši dan v mojem življenju. Rex me še danes vedno spravlja v dobro voljo. Ko sem potr, odidem k njemu in se mu zaupam. Je moj najboljši prijatelj in za nič na svetu ga ne bi dal v stran od sebe.

Tako sem jaz doživel svoj čarni nasmeh, ki ga ne bom nikoli pozabil. Menim, da je smeh najboljše zdravilo in tudi rek pravi, da je smeh poln zdravja, zato vam to misel polagam na srce. Smejte se.

Simon Žnider, 9. b

ČAROBNI NASMEH

In tam je stal. Mrko, brezvoljno opazoval. Bil je sam in ni rekel nič.

Za nalašč sem se trikrat sprehodila mimo njega in se mu nasmehnila. A on? Nič, kot da me ni. Pa saj ne vem, ali me je sploh opazil. Ja, moral me je. Zanj sem bila le kričeča obleka. Kratka majica s kratkimi rokavi, raztrgane hlače, ki jih zagotovo mara, ker nosi moški model teh hlač. Prav on.

No, rekel ni nič. Še nasmehnil se ni.

Zazvonil je zvonec in pouk se je pričel. Obiskujem 9. b, on 9. a. Pouka na srečo nimava skupaj, ker ne želim, da vidi vse moje poskuse popravljanja ocen. Pa vedno dobim negativno! Nikoli se mi ne nasmehne sreča. Razen pri angleščini. Tam dobim vedno čisto petico. O drugih ocenah raje ne bi govorila.

Naslednji dan je začela razsajati ptičja gripa. In ker imamo v razredu veliko pavov, so se hitro vsi okužili. Izjemi sva bila jaz in lepi, najlepši, brezvoljni Matic. Aja, pa še Lea, ki ne ve, kako se vrti svet. Ker nas je bilo tako malo, smo pouk imeli skupaj. Ko je sedel zraven mene, sem bila zelo srečna. A nič. Pozdravila sem ga, Matic pa nič. Tiho je sedel.

Ko se je zaključil šolski dan, sem se odločila, da ga ogovorim. Pogumno sem pristopila do njega. Obrnjen je bil stran in buljil v telefon. Ker me očitno ni videl, sem ga potrepljala po ramenu. Obrnil se je proti meni in pozdravila sem ga. On je v pozdrav le dvignil glavo. Pogumno sem nadaljevala in ga vprašala, če je za to, da greva na »smuti«. Nasmehnil se je in prikimal. To sem razumela kot ja.

Tega dne sva se zelo zblížala in upam, da bo takšnih dni še več.

Neja Kupčič, 8. b

SANJE

Sanje se začnejo,
ko pade noč
in začutiš veliko moč.

Sanje ne bolijo,
vsak večer se rodijo
tistim, ki si jih zaželi.

Sanje niso resnica.
So le domišljija,
ki ponoči s konjem dirja.

Sara Pišek, 7. a

SREČANJE SAMOSTALNIKOV

Nekoč pred davnimi časi je v majhni dolini bila vas po imenu Smrčja vas. V tej vasi so živeli samostalniki.

Nekega dne se je v to vas preselila družina. Družino so sestavljali oče Franc, mama Mojca in otroka Jure in Marjanca. A ta družina ni bila navadna, kajti namesto samostalnikov so bili škrti. A družina ni vedela, da morajo biti samostalniki, zato so nameravali oditi do kralja Janeza 3. Ko so prišli do njega, mu je Franc povedal, da so pod urokom zle čarovnice, ki je njihova sovražnica. A kralj tega ni verjel, zato jih je vrgel v ječo. V ječi so bili dobre tri tedne. Med dolgočasnjem je skozi odprto okno priletelo pismo s krili. Na njem je pisalo:

Draga družina Samostalnik!

Pišemo vam zaradi tega, ker smo izvedele, da ste v težavah. Če želite, da vas rešimo, izpolnite to uganko, ki je zelo težka. Glasi se pa takole: Na njej čarovnica sedi, včasih v roki jo drži. Kaj je to?

Vaše botre vile

Oče je to prebral in prosil stražarja, naj jih spustijo. In res, spustili so jih in jim dejali: »Če se še enkrat zlažete, vas ne bomo spustili!« Družina jih je pogledala, se poslovila in odšla domov. Ko so prišli domov, so na vrtu videli uničene rastline. Mama se je zgrozila in odšla v hišo. A oče je vzel ribiško palico in se odpravil na pot. »Oče, kam pa greš?« je vprašal sin. Oče je odgovoril: »Nikamor daleč. Le do bližnjega jezera skočim.« »Dobro, oče,« je rekel sin. Oče se je odpravil na pot. S seboj je vzel pismo in ga med potjo prebiral. Hodil je in hodil in prišel do gozda. Franc se je bal tega strašnega gozda, a če je želel priti do vil, je moral prečkati gozd. In tudi je. Bil je še dobrih pet metrov, ko je naenkrat nekaj skočilo iz gozda. Franc se je tega tako ustrašil, da je padel na tla. A v resnici ni bilo nič strašnega, kajti iz grmovja je skočil zajec Peter. Peter se je Francu opravičil, da ga je ustrašil in Franc mu je oprostil. A medtem ko je sedel na tleh, je videl prav tak napis, kakršen je bil na pismu.

Odprl je ta vrata in padel noter. V tej luknji so bile skrite tri vile. Franc je srečen poskočil od veselja. Vile so mu dale protistrup zanj in za njegovo družino. Franc je protistrup vzel, ga spil in spremenil se je v samostalnik. Protistrup je še odnesel domov in družina ga je spila. Tako so vsi spet postali samostalniki in srečali so se s kraljem in kralj jim je dal listino, da so se spet srečali s svojimi vrstniki samostalniki.

Alja Jančec, 7. b

KAKO PRIČARATI NASMEH?

Življenje je prekratko za solze. Veliko bolje se je smejeti in vreščati.

Tako je mislila deklica Monja, ki je bila že od nekdaj poseben otrok. Že ko je bila majhna, ni nikoli jokala. To je bilo presenetljivo. Zdaj, ko ima polnih deset let, joče, kadar se smeje, in smeje, kadar joče.

»Le kdo bi jo razumel?« se sprašuje Rozalija, njena leto dni starejša sestra. V primerjavi z Monjo veliko joče, tudi ko dobi nižjo oceno od petice.

»Le kdo bi jo razumel?« pravi Monja v smehu.

Z družino sta se sestri nekega popoldneva odpravili k dedku in babici. Med potjo je Rozalija želela jesti čips. Ker ga ni dobila, je začela jokati, Monja pa se je smejala na ves glas.

Pri babici in dedku sta pojedli kosilo in se nato odpravili na izlet. Vmes se jim je pokvaril avtomobil. Rozalija je zopet začela jokati.

»Ah, Rozalija, saj ni tako hudo,« je rekla babica.

»Pot moramo nadaljevati peš,« je pripomnil dedek.

Monja se je veselila, da bo doživela nova doživetja, Rozalija je le mrmrala in jokala. Odvezale so se ji vezalke na čevljih. Sestra je to opazila in jo opozorila. Rozalija se je prvič v življenju nasmejala in se ji zahvalila.

Končno so prispeli na vrh hriba. Tam so srečali šepajočo žensko in ji pomagali do neke koč, od koder je poklicala sorodnike in z njimi odšla do kirurga.

»Danes je bil naporen dan,« je rekel dedek.

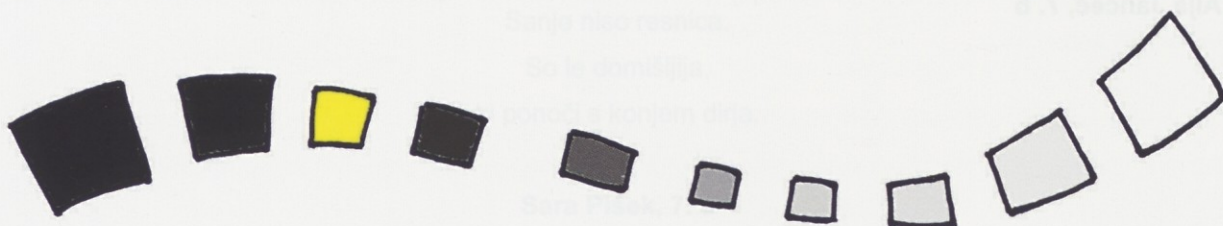
»Presenečenje!« je zaklicala babica.

Znašli so se pred kopališčem in se šli kopat.

Vsi so bili srečni. Rozalija ni več toliko jokala, saj je spoznala, da se je veliko bolje smejeti, kot pa tratiti čas za solze.

Smeh lahko pričramo že s tem, ko komu pokažemo, da nam je mar zanj, ali pa s tem, da mu pomagamo v težavah ali pa mu podarimo nekaj neprecenljivega – LJUBEZEN.

Lara Predikaka, 7. b

NA KRILIH DOMIŠLIJE ...

ZAČARAN KROG

(Poustvarjanje po pesmi Tam dol na ravnem polju)

Nekoč je sredi čarobnega kraja živela zaljubljena deklica. Živela je v prelepem belem gradu, kjer je bila večino časa sama doma. Deklica je bila zelo lepa in prav vsak fant se je obrnil za njo.

Nekega dne je na cesti pod gradom zagledala fanta. Bil je močan, lep in mlad in ko je zagledal deklico, se je najprej zazrl v njene modre oči in v njene prelepe rumene lase. Deklica mu je povedala, da je sama doma. Fantič je najprej okleval, potem pa je dobil pogum in odpravil se je na dekličin grad. Dolgo je iskal vhod in preverjal je stražarje, na srečo jih ni bilo, in grad je bil popolnoma prazen. Bilo ga je zelo strah, saj bi se lahko njeni stražarji in njena garda ter sorodniki kmalu vrnili. Najprej sta se pogovarjala, si izmenjevala izkušnje, nato pa ga je deklica povabila na večerjo. Dejala je, da je na mizi ostalo še veliko hrane in da lahko pri njej ostane, kakor dolgo želi. Seveda bil je vesel, a kaj ko je še vedno razmišljal o tem, da se mora zjutraj kmalu vrniti nazaj ter kaj bi se zgodilo, če bi pri deklici ostal, saj je vedel, da pred njim stoji deklica plemiškega rodu. Bila je vesela, da je sprejel njeno ponudbo, vendar je v njegovih očeh videla, da se ne počuti najbolje. Kmalu se je trdno znočilo in deklica mu je pokazala sobo, v kateri lahko prespi. Deček je bil vžhičen, seveda pa tudi zaspan, zato se je kaj hitro odpravil do te sobe. Ko je deček vstopil, je bila soba videti kakor iz pravljice, bila je pozlačena, postelja je bila velika, mehka in udobna, njena urejenost ga je močno presenetila. Zjutraj, ko še sonce ni vzšlo, se je fantič stežka zbudil, zaslišal je petelina, vendar kmalu je ugotovil, da je ura polnoč. Bil je začuden, vendar nato se je napotil nazaj v posteljo. To se je ponovilo še enkrat, ko se je deček zbudil okrog druge ure. Vendar to še ni vse, petelinje kikirikanje je zaslišal spet, ampak tokrat je sonce že začelo vzhajati in zunaj je nastajal zelo lep sočen dan. Kmalu je zaslišal dekličin klic in napotil se je v kuhinjo, kjer ga je že čakal zajtrk, ki je obsegal vso mizo, obsegal je vse, kar je dečkov pogled lahko zaznal. Skupaj sta pojedla zajtrk in ob njem pokramljala, deček pa je v pogovoru prekinil deklico in jo skrivnostno vprašal, zakaj je petelinje kikirikanje pri njej kakor budilka. Fantič se je obrnil in pustil deklici minuto ali dve za razmislek, saj je bila zelo sramežljiva, a kar hitro, ko se je obrnil, so njegove oči izgubile deklico, naenkrat je izginila, zato jo je šel poiskat. Ugotovil je, da je grad kakor labirint. Fantič je iskal in iskal, odpiral je vrata in še več vrat, prestavljal stvari, da se je na koncu le lahko dokopal do izhoda, kjer se je odpravil po bregu navzdol, do mostu, kjer ga je že od daleč opazovala deklica. Kmalu je prišel do nje, kjer se je poslovil in deklica mu je v uho na hitro zašepetala, da je njen grad vedno odprt in da lahko vanj vstopi, kadar želi.

Deček je odšel mirno, vendar razmišljajoče, domov, mislil je na deklico in njene besede. Hitro je ugotovil, da je ljubezen zapletena stvar in da jo moraš najprej razumeti.

Sanja Krajnc, 8. a

MIHEC IN POŠAST

Nekoč, pred davnimi časi, je na lepem gradu živel kralj, ki je imel sina Mihca. Mihec je bil zelo bister, prijazen in radoveden fant. Ko je dopolnil 10 let, si je za svojo rojstnodnevno zabavo zaželel veliko slastno jagodno torto. Oče mu je dovolil, da si sam v gozdu nabere svežih jagod. Odpravil se je v bližnji gozd, kjer je pogosto raziskoval. Jagod je bilo malo in še zrele niso bile. Mihec je bil pogumen in zato se je odločil iti pogledat še globlje v gozd. V tem delu gozda še nikoli prej ni bil, zato ga je bilo malo strah.

Gozd je bil temačen in slišal je nenavadne zvoke. Ko se je že mislil obrniti in iti nazaj domov, je zavohal omamen vonj po gozdnih jagodah. Sledil je vonju. Kmalu je prišel na rob gozdne jase. Sredi jase je raslo ogromno drevo, mimo njega pa je tekel kristalno čist potok. V senci drevesa so ležale tri rdeče, sijoče jagode, ki so bile velike kot žoge. Mihec ni mogel verjeti svojim očem. Stekel je k njim in v trenutku, ko je hotel zgrabiti eno od jagod, ga je iz krošnje drevesa napadla gromozanska rdeča pošast. Mihec se je na smrt prestrašil in v grozi stekel nazaj v gozd. Opazil je, da ga pošast ne zasleduje, zato se je ustavil. Zelo si je želel teh jagod, zato je počakal, da pošast zaspi. Priplazil se je spet do jagod in eno pospravil v svoj nahrbtnik. Hitro je stekel domov.

V gradu je bil ravno čas kosila. Mihec je odložil nahrbtnik z jagodo na svojo posteljo in odhitel k mizi, ker je bil že zelo lačen. Po kosilu je hotel očetu pokazati svojo jagodo. Stopil je v svojo sobo in videl, da se v nahrbtniku nekaj premika. Odprl je nahrbtnik in zagledal razpočeno jagodo, iz katere je gledala glavica male rdeče pošasti. Mihec je v trenutku spoznal, da je iz gozda prinesel mladička. Vedel je, da mladič ne bo preživel, če ne bo ob mami. Mihec ni hotel pokazati mladička očetu, saj je vedel, da mu ne bo dovolil, da ga odnese nazaj. Skrival je stekel v gozd in ko se je bližal jasi, je slišal jezno rjojenje pošasti, ki je iskala svojega mladička. Tudi mladič je zaslišal svojo mamo, zato je glasno zacvilil. Mihec se je ustrašil, da ga bo pošast napadla, zato se je skril v ozko razpoko v skali. Pošast ga nikakor ni mogla doseči, zato je v jezi zarjovela, naj ji že vrne mladička. Mihec je bil presenečen, da pošast govori. Opravičil se ji je, ker je po nesreči odnesel njeno jajce, ker ga je zamenjal za jagodo. Pošast se je malo umirila in mu odgovorila, naj ji ga vrne, v zameno pa mu bo dala toliko najlepših jagod, kolikor si jih zaželi.

Mihec se je vesel vrnil v grad s polnim nahrbtnikom jagod in njegova rojstnodnevna torta je bila zelo slastna. Varoval je skrivnost o rdeči pošasti in potem jo je še dolgo kdaj pa kdaj obiskoval.

Tobija Lakić, 4. a

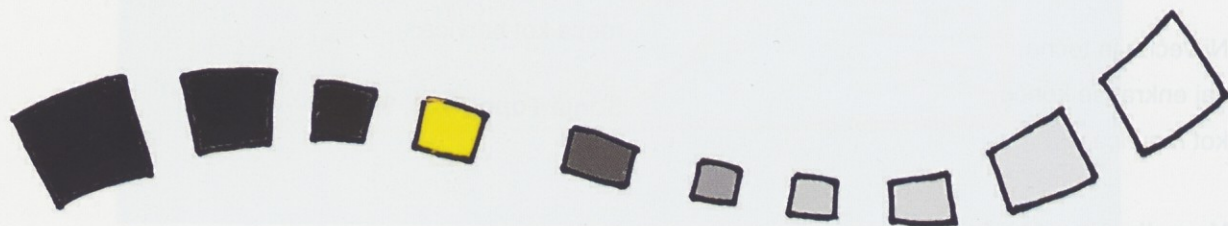

ŽIVA GABROVEC, 7. b

NA PLESU OB LJUBLJANICI

Na plesu ob Ljubljani
so plesali mladi fantje.
Tudi dekleta so se zbrala,
le Urška je čakala,
da jo nekdo očara.
Deklice so že plesalce našle,
le Urška ni bila za dečke naše.
Nato prišel je fantič mlad,
neznan ter lep, močan.
Urškin fant iz sanj.
Stopi do Urške in jo vpraša:
»A bi plesala, ti zala?
Jaz sem 'pubec' iz Maribora
in ne, nimam 'motorja'.
Ti si pa lepa ko nora!«
Urška je ples sprejela
in se ga močno oprijela,
se naslanjala na njegova lica bela.
Zaljubi se vanj,
čeprav nima motorja
in ima roke hladne in blede.
Všeč ji je, ker plesati zna
in že je vsa očarana.
Plesala sta bolje od vseh,
plesala sta kot po smeteh.
Oba padeta v smeh.
Urška je fanta poljubila,
a ni vedela, da je to greh.
Pa tudi drugim ga ni privoščila.

Gaj Bregant, 8. b

MLADOST JE MAVRICA ...

SPOMINI OTROŠTVA

Otrok je kakor zvezda,
ki sveti na nebu,
polna je razuma in veselja,
polna radosti in drhtenja.

Otrok je del mladosti,
ki uči se, kar lahko in kar ne sme
in postaja vedno večji,
a nikdar ga ne moremo ustaviti,
kakor tudi življenje ne.

Otroštvo so spomini in preteklost,
so harmonija in sovraštvo,
velik razmah narave in veselja,
polomija sil in kakor puščanje snežnih stopinj.

Breme so za vse življenje,
krojijo nam poti v neskončno hrepenenje.

Zato otroštvo čas je za spoznanja,
kjer dovolj prostora je za napake,
ki nas vodijo v življenje kakor junake.

Preteklosti ne znamo ujeti
in jo znova doživeti,
skrita je v globinah morja,
kjer se sveti ponoči in poleti.

Vsak si veže svojo prihodnost,
vsak ustvari svoj trenutek,
vsak si ceste izoblikuje,
vsak svoje ovire premaga.

Besede in dejanja
sta dva različna pojma znanja,
pleteta pa skupaj kakor človek plete niti,
neskončnost in različne konce mnogih poti.

Čas pa teče in teče in teče,
kakor teče rečna struga,
kaže pot nam,
ampak naše misli in dejanja spravijo lahko nas stran,
stran od naše volje same,
v pritoke in daljave,
čez planjave in gore,
a v srcih vedno ti ostane spomin veselja in nesreče,
spomin mladosti in začetka.

Sanja Krajnc, 8. a

MLADOST JE MAVRICA

Mladost je modrost,
ki enkrat se konča,
kot pravljica.

Včasih je lepa,
včasih je slepa,
a nikoli ujeta.

Ni večna in tečna,
saj enkrat se konča,
kot mavrica.

Veronika Vera Muršec, 6. b

MLADOST

Prijatelji so mavrica,
ki sveti tudi v temi.
Ljubezen je kot pravljica,
tudi, ko ni luči.

Mladost je pisana
kot moja pesmica.
Sreča je pikapolonica,
rdeča kot barvica.

Sonja Topolovec, 9. a

VESELJE, SMEH ...

SMEH

Smeš ni greh,
smeš se nam razleze v meh.
Smeš se nikoli ne poslovi,
imeti bi ga morali vsi.

Smeš se najprej začne v ustih
in se širi v oči,
vsi se primemo za prsi
in tako 1, 2, 3 - smejimo se že vsi.

In ko se vsi smejimo,
nastane vzdušje pravo
in takrat vsi vemo,
da je čas za zabavo.

Tobija Lakić, 4. a

IDEJE

Ideje so v naših glavah.
Izvirne, brez tiste mejne črte,
ki dosega vse cvetlične »vrte«.

Ideje je na tisoče v glavi.
Nekatere uresničimo,
potem se nova ideja pojavi.

Želimo iti kamorkoli.
V New York City
in veliko vilo zgraditi.

Preiskati hočemo vse kotičke sveta,
kjer ni ne konca ne kraja.
Sta le rima in raja.

Nea Zajc, 7. a

JURE GEREČNIK, 6. b

JAZ SEM JAZ IN TI ...

JAZ

Noč.

Prehajanje iz ene resničnosti v drugo.

Brezglasna spokojnost.

Sanje so še vedno žive in resnične. Se spreminjajo v nič. Le s silo jih je moč obdržati pri življenju.

Odpрте oči.

Soba v temi.

Sence znanih predmetov; zofe, ptičje kletke, mize, omare.

Papagaj še vedno spi in v snu nekaj čivka, nekaj sanja.

Polna luna na nebu.

Smreke se izrisujejo v mrak, pasji lajež je zamrl.

Prehod iz sanj v življenje.

Sedim. Gledam v temo. Zaslišim avto. Tresk z avtomobilskimi vrati. Vem, da je to oče. Odklepanje vhodnih vrat. Počasni koraki. Tresk!! Oče je padel. Spet je bil v gostilni in popival. Zaslišim, kako hoče odpreti vrata, a so zaklenjena. Zakriči: »Pa kaj se zaklepaš, prekleto!« Vede se res neprimerno. Vstanem s postelje. Po tiho grem v kot ob postelji. Spet gledam v temo. Zaslišim korake odhoda. Oddahnem si.

Grem v posteljo. Zatisnem oči. Zazibljem se v sanje.

Čudne sanje. Od groze odprem oči. Ura je pet zjutraj. Nima smisla, da zdaj zaspim. Grem do okna.

Oče se odpelje. Grem v šolo. Pri pouku poslušam. Med odmori se skrivam na stranišču. Grem iz šole.

Zebe me. Gledam, kako se sošolci igrajo v snegu, jaz pa ne. Očeta še ni. Naredim domačo nalogo.

Matematike ne razumem, dam jo na stran.

Avto.

Tresk.

Oče je.

Moja soba. »Zakaj so bila včeraj vrata zaklenjena?« vpraša.

Tišina.

Povleče me za uho. Uprem se mu, a me »focne«. Na koncu imam celo telo modro.

Rdečo oko.

Oče odide iz sobe, jezen. Za sabo »tresne« z vrati. Vzamem najbližjo torbo.

Vzamem osnovne stvari. Telefona nimam, za razliko od drugih.

Stopnice.

Oče se odpelje.

Na mizi je denarnica. Iz nje vzamem dvajset evrov.

Sedim pred omaro za čevlje. Vzamem snežke, jih obujem. Napotim se na pot.

Hodim. Zebe me. Zavijem k neki hiši. Vrata se odprejo. Izza njih pokuka gospa. Takoj me odpelje.

Pripeljeva se do socialne uprave. Tam me vsi čudno gledajo.

Sem v rejništvu. Ne zdržim, zato pobegnem. Pristanem v sirotišnici. Ni mi prijetno, a ostanem. Vem, da me oče ne bo našel. Modrice in rdečice izginjajo. Povsem so izginile. Oče pridrvi v sobo. Ne vem, kako me je našel. Stre mi roko in ker me udari v trebuh, je tudi tam nekaj narobe. Na kliniki ugotovijo, da od prejšnjega pretepa ni v redu in je zdaj moje telo še bolj poškodovano. Preveč boli. Ne zdržim več. Zdravnica mi pove, da tudi moje srce ni dobro, a že od rojstva. Lahko vstanem.

Počasi pridem do stranišča. Na polički je majhen nožek.

Zdaj res več ne zmorem. Pripravim roko. Vem, da bo tam boljše. Zdaj tu preveč boli. Smilim se sama sebi. Urežem. Pregloboko. Izkrvavam. Ni mi pomoči.

Zdaj se počutim varno. Tukaj so čisto v redu stvari. Malokrat pogledam na očeta. Vseeno mu je. Je že pozabil.

Inspiracijo za zgodbo sem dobila iz mnogih zgodb, ki se dogajajo po svetu, v katerem starši izvajajo nasilje nad otroki.

Živa Gabrovec, 7. b

JAZ SEM KUKAVICA

Jaz sem kukavica, ti pa ne,
jaz pojem, ti pa ne,
znam leteti, ti pa ne,
jaz sem lepša, ti pa ne,
jaz sem visoko, ti pa ne,
ku-ku, ku-ku, ha-ha, ha-ha.

Vita Novak, 2. c

JAZ SEM KUŠČAR

Jaz sem kuščar, ti pa ne,
jaz imam rep, ti pa ne,
jaz sem važič, ti pa ne,
jaz sem dolg, ti pa ne,
jaz sem zelen, ti pa ne,
jaz imam kremplje, ti pa ne,
jaz jem solato, ti pa ne,
jaz imam manjše noge kot ti!

Adam Školnik, 2. c

JAZ V NEDELJO

Jaz v nedeljo se zjutraj zbudim
in se lepega sonca razveselim.

Toplo vreme me vabi ven,
da popoldan s prijatelji preživim
in se z energijo napolnim.

Veselimo se, družimo,
nogomet igramo
in nam je lepo.
Upam, da bo vedno ostalo tako.

Ko pa zvečer v postelji ležim,
se na lepe trenutke spomnim
in se spet ponedeljka veselim.

Gal Princl, 6. a

JAZ SEM JAZ IN TI SI TI

Jaz sem jaz
in ti si ti,
vsak po svoje
živi.

Ko pogledam
te v oči,
se mi zazdi,
da nisi podoben mi.

Jaz bela sem
in ti črn si
vsak v pravljici
junaka lovi.

Bodi ti in
jaz bom jaz.
Ne sledi mi!

Jaz sem jaz
in ti si ti,
življenje se
naj ne spremeni.

Ta svet naj
takšen živi,
skupaj igramo
lahko se vsi.

Elizabeta Liza Muršec, 4. a

JAZ SEM JAZ, TI SI TI

Glej, vsi po svetu smo drugačni!
A zato nismo grdi spački.
Vsak od nas drugačen je,
zato drugih žali, ne!

Kaj če vsi enaki bi bili?
Bi nam to bilo všeč?
Jaz sem le eden na svetu,
na celem širnem tem planetu.

Prav tako si ti ...
Edinstvena oseba,
ki se tega ne zaveda
in se ti to zdi beda.

Priznajmo si:
vsi žalimo ljudi.
Pač takšni smo vsi.
Pa kaj če oseba smrdi?

Naj bo majhna in debela
ali pa preveč bela.
Naj bo suha in velika,
po vsem telesu raznolika.

Najprej pred svojim pragom pometi!
Drugih ne ocenjuj,
raje jih spoštuj.
Brzdaj se! Čuj!

Vsi počnemo napake.
Popravimo, negativno misel ustavimo!
Ni pomembno, od kod kdo prihaja,
pomembno je, kar se v glavah dogaja.

Lovro Valenko, 8. b

ČLOVEK ...

ČLOVEK

Nobeden na svetu ni enak.
Različen je vsak – tak in tak ...
Naši okusi so različni.
nikoli niso slični.
A enaki naj bi bili vsi:
temnopolti, belci in staroselci.
Veliko se rodi ljudi,
ki jim na 21. kromosomu napaka »sedi«.
Iz teh se mnogi med nami norčujejo,
se skrivaj posmehujejo.
To pa nič lepo ni,
saj so zaupanja in dobrote vredni prav vsi.
Žalostni in veseli.
Vsi bi radi zapeli.
Moramo se spoštovati in razumeti,
se radi imeti ...
Vsakdo razmišlja po svoje,
tudi jaz po moje.
Nekateri mogočneži želijo pokončati svet,
se visoko nad vsemi povzpet'.
Preprečimo, ljudje, laž in hudobijo,
svet naj se spremeni v čarovnijo.
Poskrbimo za lepše življenje
in vsak naj pove svoje mnenje.
Na tak način bomo daleč prišli,
rešili bomo uboge in nedolžne ljudi.
Postavimo se za borce pravice,
črtajmo neenakovredne skice.
Spoštujmo se in se sprejemajmo.
Takšne kot na svet rojeni smo.
Vsi smo unikatni.
In prav je tako,
da se ne pretvarjamo.
Ohranimo svoje dostojanstvo in svoj jaz,
s tem pa tudi svoj pravi obraz.

Nia Krajnc, 8. b

VSAK ČLOVEK JE UNIKAT

Vsak človek je unikat,
nihče ni nikomur enak.
Problem sveta je,
da ne sprejemamo drugačnih,
ljudi drugih ver, ras, suhih, debelih, lačnih ...
Diskriminacija, razizem, predsodki ...
Vse to je del našega sveta,
ki pravičnega življenja za vse ne pozna.
Ne spoštujemo drugačnih,
jih zaničujemo,
se posmehujemo.
Kaj ko bi se znebili predsodkov?
Pomagali bi si,
bili enakovredni.
Nikogar ne bi zaničevali,
drug drugega bi spoštovali.
Nihče ni nikomur enak.
Imamo drugačna mišljenja,
vse to povzroča spore in trenja,
ker ne sprejemamo tistih,
ki se razlikujejo od nas,
so drugih ver in ras.
Unikat je človek vsak,
saj na svetu ni nikogar,
ki bi bil komu enak.
Vsak zgleda drugače,
misli drugače,
je druge vere, rase.
Zato spoštujmo se takšne, kot smo,
ker življenje lepše postalo bo.

Eva Žunkovič, 8. b

BODI TO, KAR SI

Ti si ti,
jaz sem jaz
in vsak ima svoj obraz.

Eni smo suhi, drugi debeli.
Nismo vsi to,
kar bi si želeli.

Vsak je unikat.
Tisti, tebi podoben,
je le kloniran škrat.

Bodi to, kar si.
Upaj si nove trende izmišljevati
in svoje cilje izpolnjevati.

Nika Kokol, 9. b

SARA BELE, 7. a

GOSPODIČNA

Gospodična se vsak dan skrbno pripravi
ter se v mesto na čaj odpravi.

Preden pa gre na čaj,
obišče še baletni tečaj.

Vedno poprej se ustavi v pekarni,
šele na to zavije h kavarni.
Kakor po navadi naroči čaj,
zraven pa poje še majhen zalogaj.

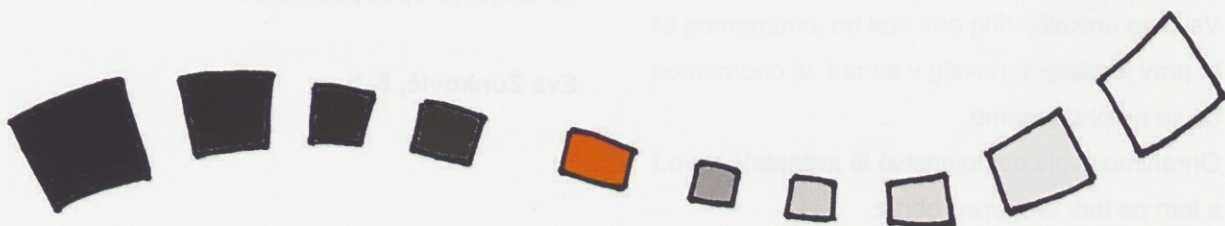
Poglobi se v revijo,
kjer se dekleta v najlepših oblekah vrtijo.
Odloči se, da obišče modni butik,
saj hoče izgledati kar se da šik.

V butiku vse svoje modne težave
odpravi in veliko zapravi,
a njej je za denar čisto vseeno,
glavno, da izgleda povsem prerojeno.

Vprašanje je, kam se odpravlja,
da takole denar zapravlja.
Gre na polnočno zabavo,
ker hoče pokazati svojo novo opravo.

Na plesišču vse kamere snemajo gospodično,
kar se nekaterim zdi krivično.
Malenkost res ne manjka nobena,
kamere so pripravljene – tri, dva, ena ...

Staša Mrčinko, 6. a

MOJE ŽIVLJENJE, MOJ SVET ...

Moje življenje je lepo
kakor metuljček na cvetu.
Drvim sem ter tja,
od radosti kipim,
si tebe želim.
Rad delam in se veselim,
za prijatelja vse naredim.
Sem vesele volje,
a ko me razjeziš, ni najbolje.
Kmetijstvo je moje veselje,
sreča in zdravje pa največje veselje.
Plešem prav rad
in sem v srcu bogat.
Pred mano je še mnogo let,
a ne bom še šel v svet.
Doma si bom žvižgal lepo
in bom delal – zelo.

Rok Metličar Fric, 9. b

Kakšno moje je življenje,
kakšno v njem je hrepenenje?

Ko življenje okoli mene se ustavi,
slišim ptička petje na zeleni travi.
Takrat zame vse mine,
sovrastvo iz sveta izgine.

Moje življenje je kot knjiga,
knjiga brez končnega žiga.
Najlepši del knjige je maja,
nikjer ni brezbarvnega kraja.

Ko se bo moje življenje končalo,
knjiga dobila bo zgodovinsko kazalo.
Na koncu knjige bo pa žig.

Monika Plajnšek, 9. b

Moje življenje je pravo veselje.
Pravljica sicer ni,
vendar obožujem te dni.

Marsičesa še ne znam.
Mlada sem še.
Življenje me pozna?
Sploh ne!

Pridejo trenutki slabosti,
tudi trenutki norosti.
Živeti ni enostavno,
a je vseeno zabavno.

Življenje. Kdo si?
A si potrkal na vrata?
Oprosti, le tako se zdi.
Vem, da to še nisi ti.

Jana Kokol, 9. b

MOJ SVET

Moj svet je ves pisan in lep.
V njem rožice cvetijo in ptički žvrgolijo.
Ves je s prijaznostjo obdan,
dober je in razigran.

Je poln radosti in veselja,
dobre glasbe in življenja.
Tukaj se le smejimo,
plešemo in se podimo.

Čeprav ta svet samo v moji glavi živi,
se ob sončnih dneh prav resničen zdi.
Če bi le hoteli,
bi lahko popoln svet imeli.
Brez preprirov in nemirov
si prijazno bi segali v roke.

Tjaša Vindiš, 9. b

Življenja ljudi
med seboj različna so si.
Nekateri trpijo,
nekateri se samo smejiyo.

Moje življenje ni zmeraj pravlјica,
moje življenje ni zmeraj mavrica.
Pridejo tisti slabi trenutki,
trenutki žalosti in skrbi,
ko najraje v odejo zavila se bi.

Drugače je življenje moje
polno veselja in dobrih ljudi,
ki zmeraj ob strani so mi.

Moje življenje je polno vprašajev,
na katere ne znam odgovoriti.
V njem je tudi mnogo zmajev,
ki hočejo mi samozavest zbiti.

A na to se ne oziram,
to mi ne povzroča skrbi.
Vase se ne zapiram,
saj povem, kar mislim si.

Življenje je kot droben cvet,
ki raste in cveti.
Zato ga moraš lepo preživeti,
ker na koncu oveni.

Tjaša Vindiš, 9. b

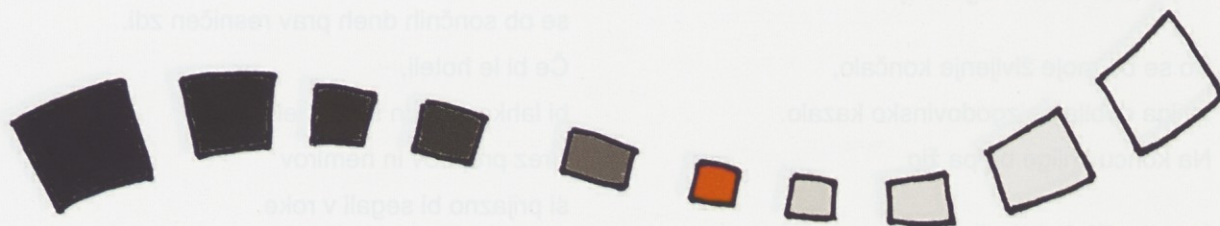
Moje življenje je kot pesem,
ki ji konca ni.
Je kot metulj,
ki ves svet obleti.
Je kot matematika,
ki se nekje konča
in še bi lahko naštevala ...

Včasih lepo se mi zdi,
saj le enkrat se živi.
Velikokrat pa grozno mi je,
saj v šolo moram hoditi še.

Moje življenje ni kot pravlјica,
kjer pokaže se barvna mavrica.
Veliko veselja in žalosti sem doživela,
za katere najraje sploh ne bi verjela.

Vsako življenje se enkrat konča
in za vedno izgine tja ...
Kjer bolečine in žalosti ni,
tam ves svet se lepši zdi.

Tamara Kacjan, 9. b

SREČA ...

SREČA

Sreča je čas,
ki ga deliš s tistim,
ki ga poznaš.

Z njo se rad igraš in jo
rad imaš.

Ko sončni žarek pridrvi,
sreča prihiti.

Srečo včasih delimo,
drugič pa obdržimo.

Zoja Kaučevič, 4. a

MAVRICA IN SREČA

Mavrica so pisane barve,
spete v polkrog,
ki od lepote vsakega prevzame.

Če njen konec najdeš,
lopato vzameš
in zaklad izkopavati začneš.

Največji zakladi so sreča, prijaznost,
mir in ljubezen.
Človek, ki ima to,
je lahko srečen.

Miha Vaupotič, 5. a

Srečen je dobro biti.

Rajati in se veseliti.

Eni pa na žalost niso srečni.

Čakajo v nočni mori večni.

Absolutno nesrečni.

Tilen Eberhart, 9. b

Sreča spremlja me.

Resnica očem skrita je.

Eni sreči vidijo kot svetlobo.

Črnogledi kot nekončano dobo.

Naj sreča spremlja vse.

Ali vsaj tega, ki pošten je.

Monika Plajnšek, 9. b

SREČA

Sreča je vedno najlepše zdravilo,
ker sreča polepša življenje za vedno.

Ko se nasmehneš,
polepšaš mi dan.

Jaz bi rad, da sreča je večna.

Ampak to ni mogoče.

Neo Ciglar, 4. b

MOJA SREČA

Moja sreča je moje veselje,
ki se vsak dan zbudi
in vsak dan zaspi.
Včasih je prezaspana
in takrat nimam sreče
in ne vesolja,
zato si moram hitro še eno skovati.

Viktorija Šprah, 7. a

SREČA

Sreče ne kuje kovač,
ampak vsak sam – veseljak.
Srečen postaneš,
ko rad se imaš,
čeprav napake na sebi spoznaš.
Ni vse v kovancih.
So ljubezen, veselje in mir.
Sreča pride, a tudi odide.

Lana Ogrizek, 7. a

VSAK KUJE

Vsak kuje si svoje življenje,
vsak kuje si svojo srečo.
Lahko si skujemo lepo življenje
ali pa ga v črnino obkujemo.

Če izbereš pravo pot,
ne živiš v koži trpeči,
temveč s srcem
po življenju hrepenečem.

Lara Podgoršek, 7. a

SREČA

Sreča so želje in misli in hrepenenje ...
Sreča je prijatelj, ki ti pomaga, te vodi, varuje ...
Sreča sta dom in postelja mehka ...
Sreča je mama, ki tam v kuhinji kuha kar sama ...
Sreča je nekaj, kar potrebuješ, si želiš ...
Brez sreče so žalost in same skrbi.

Sara Bele, 7. a

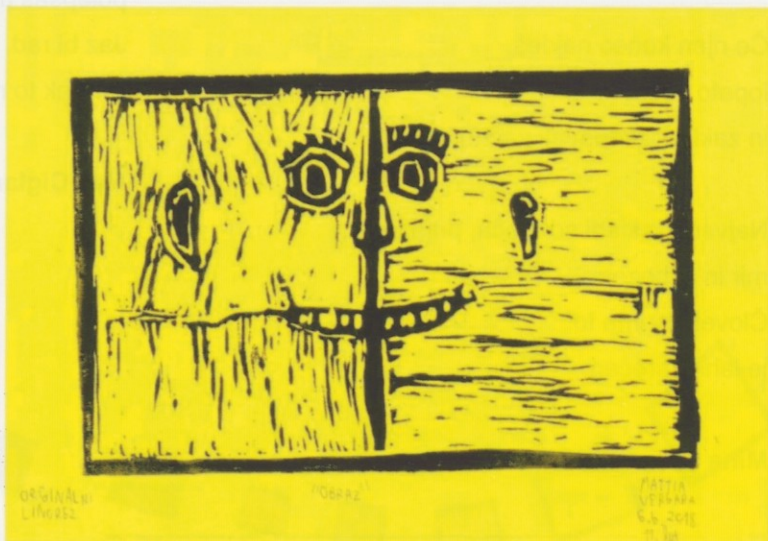
SREČA

Moraš ceniti življenje,
da lahko živiš veselje.

Prijatelja ne dobiš čez noč,
Prijatelja dobiš, ko potrebuješ pomoč.

Sreča je kot mavrica:
pride in izgine.
Ceni te dobrine.

Alex Kaučevič, 7. a

MATTIA VERGARA, 6. b

MIR ...

Vsi si želimo,
da bi na svetu vladal mir,
da bi vsi živeli brez predsodkov in ovir.
Miru svet ne pozna,
brez vojn se živeti ne da.
Če bi se ljudje razumeli,
bi manj vojn doživeli,
bolje bi živeli.
Mnoge vojne nastajajo zaradi nesporazuma
in prevelikega poguma.
Ljudje smo brez razuma.
Vsaka vojna naj preteklost postane,
mir naj vse prevzame.

Eva Žunkovič, 8. b

Vojna in mir.
Mir je kot dar,
a ljudem ni mar.
Vsi se prepirajo med sabo,
niso za nobeno rabo.
Miru manjka na svetu,
na našem modrem planetu.
Mir je kot raj.
Bog nam ga daj.
Ljudje smo v sporih,
prepirih norih.
Miru si vsi želimo,
a ničesar ne storimo.
A je mir res le mit?
Ne, ni mit.
Mir spet na svetu bo,
le počakajte na to.

Lovro Valenko, 8. b

Zares lepo bi bilo,
če vojn več ne bi bilo.
Mir zavladal bi,
rešeni bi vsi bili.
Puške, topovi in tanki
bili bi le še ostanki.
Mir je pomembna stvar,
za katero nam mora biti mar.

Katarina Vidovič, 8. b

Tudi jaz sem človek,
ki ima rad mir,
čeprav sem včasih nemiren.
Kot hudir.

Vsak se kdaj razdivja.
Saj se tudi mora,
a če pretirava,
je lahko prava pokora.

Ko pa se umirim,
nimam prav rad,
da me kdo moti in izziva
kot kakšen pirat.

Še sebe takrat ne prenesem,
zato mojo težko glavo
iz dnevne sobe v mojo nesem
in se ukvarjam sam s sabo.

Če takrat kdo v sobo pridrvi,
jih brez premisleka po betici dobi.
In naj ve: naj moti me ne!
V sobi s seboj družim se.

Gaj Bregant, 8. b

ŽELJE ...

Novo leto, novi dosežki.
Polno želja, polno zlata.
Veliko želja smo si obljubili,
te naj bi v novem letu izpolnili.
Vsem želim srečo, mir, veselje.
V šoli izpolnjene želje.
Naj na svetu zavlada mir,
naj izgine prepir.

Nea Zajc, 7. a

Želja je edina,
da srečna bi bila družina,
da se ne bi prepirali,
temveč spoštovali
in da bi vsi zdravi ostali.

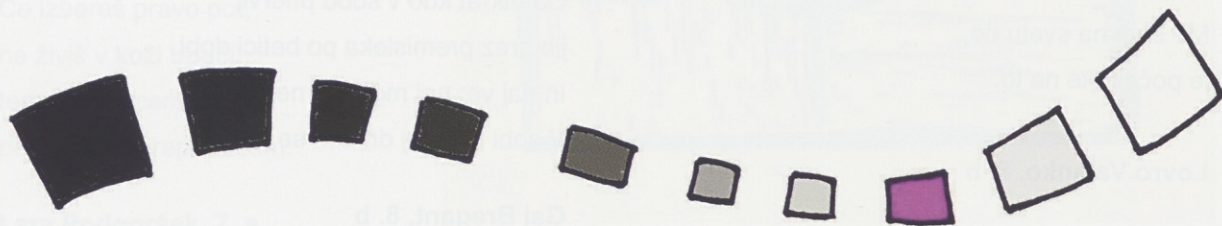
Nace Lampret, 7. a

Želim si več veselja,
da vsi bi mirno živeli
in lepe sanje imeli.

Želim, da vsak bi bil sprejet,
med dobre ljudi ujet,
da vsi bi si pomagali,
ker vsi živimo na istem planetu,
ne vsak v svojem svetu.

Želim, da vsak počne,
kar ga veseli,
svojim sanjam sledi
in najboljše leto preživi.

Zoja Topolovec, 9. b

LJUBEZEN ...

LJUBEZEN

Ljubezen je kot sveča,
ki je zelo žareča.
To žarenje je ljubezen sreče,
če močno gori vosek sveče.
Če ugašati začne plamen,
srce spremeni se v kamen.
Ljubljeno osebo zlomiš,
vse obljube prelomiš.
Če si zvest,
nikar naj te ne peče vest.
Če ljubita se dva,
sveča vedno gori,
nekaj lepega iz nje žari.
Zato pustimo svečo goreti do dne,
ko srce bo nehalo drhteti.

Lara Predikaka, 7. b

LJUBEZEN

Ljubezen je lepa, velika, sramežljiva ...
Lahko je kemija,
ki v človeku se zvija.

Ko si zaljubljen,
se ti vrti
in ves svet se ti smeji.

Če ljubezen v sebi imaš,
lahko si vesel
in vriskaš naglas.

Nela Nahberger, 8. a

KAJ JE LJUBEZEN

Ljubezen je stvar,
ki se kar zgodi.

Ljubezen je tista,
ki se je vsak boji.

To je stvar,
ki se zgodi le enkrat.
Ne izpusti je.

Saj resnično ni lahko
biti sam za vse.

O ljubezen, si prelepa!
Vsakič znova presenetiš me.

O ljubezen, ti prelepa!
Nikdar se ne skriješ – ne.

Tobija Lakić, 4. a

NICK DAJČMAN, 9. a

ROMEO IN JULIJA DANAŠNJIH DNI

Svet je poln ljubezni. Ljubezen je zelo obširen pojem. Ima tako moč, da za nekoga narediš stvari, ki jih drugače ne bi. In zdi se mi, da se je ljubezen do danes kar spreminjala.

Vzemimo Shakespearjevo najbolj znano tragedijo. Romeo in Julija. To je zgodba z močnim sporočilom, saj nam prikaže prepovedano in neuslišano ljubezen med mladima zaljubljenca. Na nek drugi način pa je za nas toliko bolj pomembna, saj vidimo, kaj je ljubezen pomenila kot pojem včasih in kaj danes. Na žalost je Romeov na svetu vedno manj, prav tako tudi Julij. Pa ne mislim na imena, ampak na značaj. Ljubezen dandanes predvsem zaradi napredne tehnologije izgublja svoj pomen. Ljubezenskih pisem je vedno manj, ljubezenskih avantur je vedno manj, saj so vse to zamenjala družabna omrežja. V času renesanse, če se vrnemo v čas Romea in Julije, se mi zdi, da besede varanje niso poznali. Zakaj? Že res, da je bil moški poročen z eno ženo, ves čas pa je mislil na tisto prelepo dekle, ki ga je čakalo tam nekje, vendar takrat so pomembno vlogo imeli starši in bogastvo partnerke. Tudi moški je takrat vedel, kaj hoče. Slej ko prej se je odpovedal vsemu, kar ima ter zbežal s svojo pravo ljubeznijo v neznano. Danes pa se mi zdi, da nekateri ne vedo, kaj hočejo, kar je posledica varanja in na žalost tudi nesrečnih zgodb. Veliko stvari nam v glavo vtepejo tudi družba in mediji. Pozabimo razmišljati s svojo glavo in naenkrat več nismo to, kar smo bili. Mislimo, da moramo početi tako kot drugi, a uspeh je, če si to, kar si.

Želim, da bi se ljudje za trenutek ustavili in pomislili na stvari, ki jih imajo radi in cenili to, kar imajo, tako kot je nekoč napisal W. Shakespeare: »Vemo, kaj smo, toda ne vemo, kaj bi lahko bili.«

Simon Žnider, 9. b

LJUBEZEN

Ljubi moj Tonček!

Je Frida rekla rdeča kot balonček.

Uh, kako mi je nerodno!

Bojim se, da nisem oblečena modno.

Eeeem, ljubezen moja!

Zdaj čisto sem tvoja.

Enkrat se bo zgodil usodni trenutek.

Napisala zato sem ta osnutek.

Živa Gabrovec, 7. b

SONČEK

Ti si moje sonce,

skupaj najinim zgodbam piševa konce.

Končno si prišel nazaj

moj sonček zlati.

Domotožje te še vedno »mlati«?

Posveti se mi zdaj!

Najini življenji sta se zapletli,

srci močno zaljubili

in novo zgodbo spletli.

Upata, da se bosta do smrti ljubili.

Lara Predikaka, 7. b

VEČNA LJUBEZEN

Kdo verjame vanjo, kdo ne? Je ljubezen sploh med nami? Ali potem ljubezen postane vsakdanja rutina? O večni ljubezni je veliko vprašanj, a pravih ali napačnih odgovorov ni. Vi so pravilni in vsi so napačni.

Večnih ljubezni je lahko več. Večno ljubezen lahko vidiš v naravi, v istem ali nasprotnem spolu, v živalih ... A če je ljubezen resnično večna, se ne ve. Vsak pa vidi ljubezen drugače. Nekateri vidijo ljubezen in dobroto skoraj vsepovsod. So pa tudi ljudje, ki so bili morda razočarani nad večno ljubeznijo in zato zanje ne obstaja več.

Zame je večna ljubezen resnična in verjamem, da je tu med nami ves čas. Zame je večna ljubezen razdeljena na dva načina. Na večno prijateljsko ljubezen, kjer pravzaprav ne gre za ljubezen kot takšno, vendar za večno prijateljstvo. Drugi način večne ljubezni pa vidim kot ljubezen v polnem pomenu besede. Za zdaj imam v življenju le večno prijateljsko ljubezen - prijateljstvo, a verjamem, da bo tudi prava večna ljubezen prišla do mene, ko bo čas za to. Da ne bo pomote. Družina je zame večna ljubezen, ki bo vedno to, kar je.

Je pa vsak človek drugačen. Vsak ima drugačne poglede na to. Eni verjamejo vanjo, drugi pa ne. Tako pač je in tako je tudi prav, saj kako bi bilo, če bi bili vsi enaki?

Večna ljubezen ... Za nekatere večna, za druge pa nesrečna. V ljubezni je vedno veliko ovir. So spori med družinami, za nekatere pa sta ovira tudi denar in bogastvo. A moje mišljenje je, da prava in večna ljubezen premaga vse.

Monika Plajnshek, 9. b

DIŠIŠ

Ko mimo tebe grem,
mi zadišiš.
Zakaj?
Ah, saj res –
to je mesec maj.
Takrat vse lepo cveti.
Diši, oh, kako lepo diši!

Najlepše dišiš mi ti,
saj najlepša si.
Vse mi diši,
na stran dam skrbi.
Ko te zagledam,
mi srce ponori.
Ko greš mimo mene ti,
vse po cvetju mi diši.

Anej Kirbiš, 7. b

SOČUTJE ...

MORALNO PISEMCE

Sem majhno pismo zavito,
ki je nekomu v srcu skrito.
Zakaj so otroci po svetu lačni?
Zakaj so ljudje na svetu mračni?

Pomoč, ljubezen.
O njiju se veliko govori
in jaz ti želim sporočiti,
da skozi čas ti dve stvari ne moreta uiti.

Nekoč raje smo se imeli,
zunaj v naravi brezskrbno smo sedeli.
Pozornosti nismo iskali,
saj na to nikoli 'nič nismo dali'.

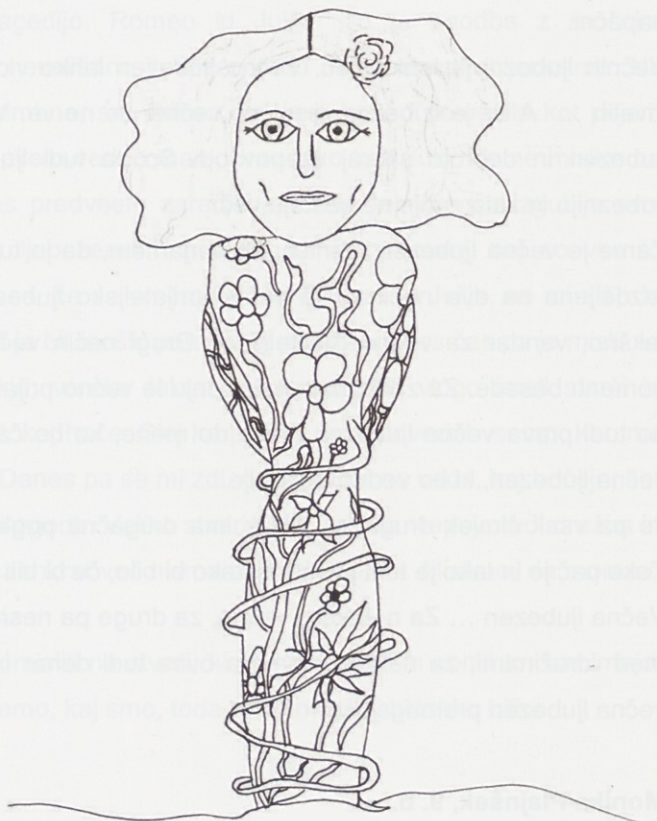
Sovražnih besed nismo poznali,
danes o njih bi lahko slovarje pisali.

Ljudje se skozi čas spreminjamo,
a nas nič ne ustavi.
Še vedno lahko vplivamo,
da sočlovečnost ne odide kar davi.

Jana Kokol, 9. b

BLAŽ BOGDAN, 7. b

NIA BAUMAN, 7. b

SOČUTJE

Do vseh ljudi je treba imeti sočutje,
ker to je potrebno za naše počutje.
Do vseh ljudi se je potrebno lepo vesti
in tudi domov kakšno prijateljstvo prinesiti.

Staša Mrčinko, 6. a

PRIJATELJSTVO ...

PRIJATELJSTVO

Naše prijateljstvo.
Nikoli se ne konča.
Danes zgodilo se je.
Jutri še prihodnost je.
Čas hitro beži.
Nobeden ga ne ulovi.
V prijateljstvu najdeš poti.

A prijatelj že odhiti.
A dobiš.
Če prijatelja zelo si želiš.
Kar zgodilo se je ...
Ne pozabiš, ne.
Spomini skrivajo se v tišini.

Nia Bauman, 7. b

NAJBOLJŠI PRIJATELJ

Vsak ima prijatelja – najboljšega.
Pač ni boljšega.
Skozi težave pridrvita
in skupaj norita.
Daje upanje ti v sanje
in pomaga ti verjeti vanje.
Včasih pride do prepira,
največjega nemira.
Občutek krivde dobiš,
ponoči ne spiš.
Zjutraj ga pokličeš
in v šoli poiščeš.
On objame te
in pozabljeno je vse.
Ušpičita nove norčije,
preizkušata čarovnije,
odhitita v deželo Nije,
ljubezen med vama klije.
Prijatelja rad imaš neskončno
In ta pesem se zaključi – KONČNO.

Lara Predikaka, 7. b

BREME SKRIVNOSTI

Tukaj zdaj je realnost,
kjer nam vlada domišljija,
njene najgloblje misli,
misli, ki ne poznajo meja.
Stvari, ki jih zadržimo zase,
nihče nikoli o njih ne ve.
Enostavne skrivnosti,
velike ovire,
ki se nam zdijo nepremagljive
ter jih vidimo tako velike,
so nam v breme,
težko jih držimo,
a še težje izpustimo.
Če tla pod nogami več ne zdržijo,
soočiti s strahom se je težko,
ne vemo, kaj nas čaka,
ter naša duša se v slabi vesti namaka.

Zato smo ljudje,
da si pomagamo in sežemo v roko,
z lažjim srcem, boljšim odnosom
po svetu premagujemo ovire
in spoznavamo nove življenjske tire.

Dora Cicmanović Zimet, 9. a

MAVRICA ...

MAVRICA

Med prazno modrino
in vetrom temačnih gozdov
se v spektru lomljenja kapljic
odvija preplet svetlobe
kot "frnikule" v očeh čudežnih sil.

V očeh neznanih obrazov
prelije se solza oblakov
in čez sij svetlobe se kot najmočnejša čarovnija
prikaže kot utrinek veselja v najmanjšem delu neznanih čudes.

Mavrica je kot prah v kupu različnosti,
izraža prav vsak odtenek barve, ljudi in neznanih svetov,
ki bi morali biti še odkriti.

Govori nam,
da moramo, še preden bo prepozno,
odkriti, razumeti ter živeti svet
in spoštovati na njem prav vsako živo bitje,
ki je našlo prostor v sožitju.

Sanja Krajnc, 8. a

MAVRICA IN SREČA

Mavrica so pisane barve,
spete v polkrog,
ki od lepote vsakega prevzame.

Če njen konec najdeš,
lopato vzameš
in zaklad izkopavati začneš.

Največji zakladi so sreča, prijaznost,
mir in ljubezen.
Človek, ki ima to,
je lahko srečen.

Miha Vaupotič, 5. a

MAVRICA

Mavrica ima veliko pisanih barv,
ki prihajajo iz zlata
v veliko nebo.

Mavrica ima veliko barv,
ki so velike
kot rdeče pike.

Če želiš videti mavrico,
moraš najti kraj –
kot zmaj.

Marko Pišek, 5. a

MAVRICA

Mavrica je kot pravljica,
kjer se barve prepletajo
in slabo voljo pometajo.

Vsaka barva toploto oddaja,
jo po polju razdaja
in ljudem prodaja.

Brez mavrice nebo
preveč temačno bi bilo
in žalostno zelo.

Ljudje vsi bi bili jezni
in brez ljubezni.

Katarina Vidovič, 8. b

MAVRICA

Sredi modrine neba
se mavrica lesketa.

Ko na nebu mavrica zasije,
nas veselje oblije.

Sreča in veselje.
Mavrica izpolni skrite želje.

Mavrične barve so polne poezije,
ki se čez nebo razlije.

Mavrica je čarovnija,
polna čudes – kot magija.

Eva Žunkovič, 8. b

ALINA NEMEC, 7. a

MOJ PLANET ...

Lepa je narava vsa,
ko se sonce zjutraj hihita.
Listje zdaj že šumi,
ptički pojejo vsi.

Gozdovi, zelenice in ptice ...
Veter, ki nam piha v lice.
A mi vsi ne cenimo tega,
zato dovolj imam vsega.

Zares odlično bi bilo,
če zaščitili bi naravo to.
Vsi ljudje okoli nas,
ki v gozd vržejo čevlje adidas.

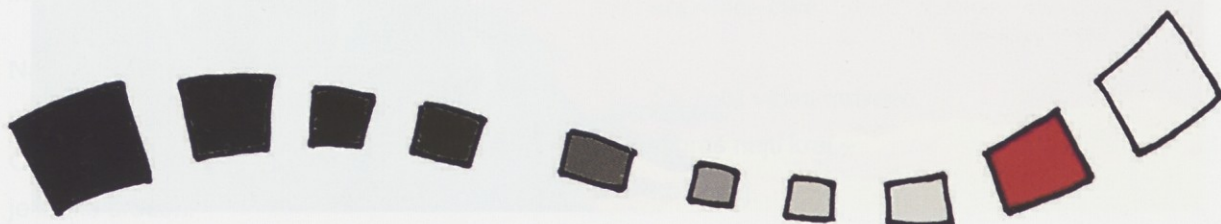
Papirčke, embalaže, vse »glaže«
morali bi vreči proč,
zato rabimo pomoč.

Na smetišče vse to spada.
To si tudi vi želite,
a ničesar ne storite!

Lovro Valenko, 8. b

SIHANA MUHAREMI, 7. a

SODOBNOST ...

SODOBNOST

Sodobnost je raj.
Imaš vse,
kar si želiš.
Nisi omejen.
Ponudi ti več kot čas.
Ne oziraj se nazaj.

Nika Kokol, 9. b

SODOBNOST

V sodobnem času
ni vse lepo,
a potrudimo se da bo vredno
živeti in na svetu goreti.

Sodoben svet
ni vedno v barve ujet,
a verjamem da bo lep,
če skupaj bomo svet.

Sodobnost, o njej se veliko govori,
a kaj ko zaradi nje nekateri so žalostni.
Dobrot v boljšem svetu ne znamo ceniti,
saj nekateri lepega ne znajo čutiti.

Ljudje, skupaj bodimo svet,
in tako bomo srečen planet!

Jana Kokol, 9. b

NASILJE DANAŠNJEGA ČASA

Nasilja danes je veliko.
Na vse načine – raznoliko.
Res, da je del življenja,
del Janezovega mnenja,
ki te lahko spravi v depresijo,
debele v anoreksijo.

Najhujše nasilje je verbalno,
ki v glavi ostane,
te »prizadane«,
nekaterim življenje vzame.

Le pogledimo okrog sveta,
polnega nasilja krutega.
Nekateri o tem spregovorijo,
drugi le molčijo.

Imamo pa še norce!
Objavljajo na splet.
Vse to vidi ves internet!
Halo! A si prizadet?

Vsepovsod dogaja se.
Nasilja polno je.
Težko ustavimo vse to,
a nekaj lahko napravimo:
bodimo prijazni,
saj dobro povrne se.

Nasilje boš preprečil
in še nekoga osrečil.

Lovro Valenko, 8. b

DRUGAČNI ...

KAKŠNI SMO LJUDJE?

Ljudje smo lahko enaki in različni.
Nekateri so krivični,
drugi pravični.

Ljudje nas bodo spoštovali,
če jim bomo le kaj dali.
Verjemite, s tem se doseže veliko,
zato je treba poznati oliko.

Iz nikogar se ne norčujmo,
raje sodelujmo.
Naredimo svet pravičen,
da bo lahko vsak srečen.

Noben človek ni odveč,
pa tudi en od drugega vreden ni več.
Tisti, ki pa ne misli tako,
se moti krepko.

Staša Mrčinko, 6. a

TI IN JAZ

Ti nisi jaz,
jaz nisem ti.
Drugačna sva,
se ti ne zdi?
Radost, sreča in veselje ...
To te v boljši svet odpelje.
Spoštovanje drugačnosti.
To je to.
Tako naš svet lepši bo.
Nekaj posebnega na svetu si,
saj tak si le ti.
Drug drugemu ni enak.
Lep je prav vsak.

Danijel Červek, 8. b

RAZLIČNI

Vsi smo si različni,
nobeden ni drugemu enak.
Če bi bili vsi slični,
bi enako delal vsak.

Eni so debeli,
drugi suhi,
tretji črni ali beli.
Na svet drugače gleda vsak.

Vsak drugače govori,
drugače misli ter živi.
Ni pomembno, kdo si ti in jaz,
pomembno je, da si junak.

Na svetu so revni in bogati,
veseljaki in korenjaki.
Vsak po svoje gleda na svet,
vsakomur je ta po svoje lep.

Niko Kores, 9. b

DRUGAČNI

Drugačni so včasih mračni.
Sami so.
Na njih pozabili smo.
Povabili bi jih.
Kako?
Krog sklenemo.
O njih se pogovarjamo.
Grdo.
Drugačni so privlačni.
Sovražniki so temačni.

Nia Bauman, 7. b

TAKRAT ...

Takrat ugotovim,
kaj naj storim,
da dolgčas prepodim.
Umirim se,
premislim,
saj skrbim zase.
Kako srečo pridobiti?
Žalost v sebi skriti,
veselje si zbuditi.

Blaž Bogdan, 7. b

Na tak dan
še sama ne vem,
kaj sem
in kaj naj
s sabo počnem.
Zaprem v sobo se,
ker tam tišina je.
V sebi razmišljam
vse mogoče stvari.
Ali se svet pravilno vrti?
Ko odmislim vse to,
zaprem oči
in ležem v posteljo,
kjer trdno zaspim
in si govorim:
»Končno je konec starševskih rim.«

Alja Jančec, 7. b

Orig. linorez 2/n

Lili Li Dobnik
2013

VSE DIŠI ...

VSE DIŠI

Diši mi vse na tebi,
saj si poseben – meni.
Zakaj?
Zato ker vseč si mi.
Dišiš kakor roža,
ko vsa rdeča je tvoja koža.
A poznaš vonj pomladi,
ko so zaljubljeni mladi?
V vsakem letnem času,
vsak trenutek
dišiš močneje, lepše.
Tudi ko igraš se v snegu,
jaz pa se drsam po ledu.
Zakaj dragocen si mi,
lahko vedel bi.
Rada te imam,
vedno bolj,
iz dneva v dan –
moj dišeči tulipan.

Lara Predikaka, 7. b

MEDENI SVET

Med je sladek kot piškot,
čebelnice so doma v čebelnjaku,
med si mažemo na kruh.
Med cvetlice čebelnice letijo po med,
čebelnice spijo v čebelnjaku,
korenjak - medenjak.

Lara Erlač, 2. c

KDO JE TO?

Kdo je to?
To je stara starka,
ne ziblje je barka.
Oblečena je toplo,
veliko snega bo.
Listje vzame drevju,
spremeni navade podnebju.
Ko razburi se,
res hudo je.
Takrat nastopi led,
bog ne daj, da žled.
Tri sestre ima,
nobene ne da.
Otroci se je veselijo,
odrasli čistiti sneg hitijo.
Čeprav stara je,
stoka ne.
Po novem letu
išče hišo na spletu.
Hitro sneg skrije,
naravo z vodo polije.
In spet vse cveti,
njena sestra se veseli.
Kdo je to?

Živa Gabrovec, 7. b

ČEBELA

Leta in leta s cveta na cvet,
v pisan čebelnjak pa hodi živet.
Z drobcenimi krili letijo
in se na travniku veselijo.

Imajo svojo gospodarico,
pravo čebeljo kraljico.
Ta krone nima in žezla tudi ne,
a je prava vladarica, da sledijo ji vse.

Črne in rumene črte imajo,
nam ljudem pa med dajo.

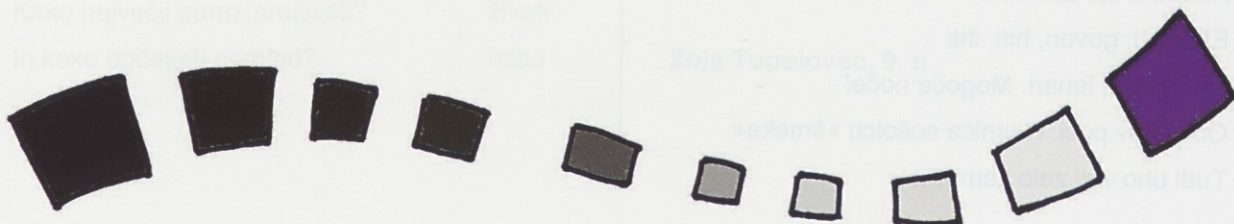
A pazi,
čebela ni tako majhna, kot se zdi,
s svojim želom te piči,
da še dolgo boli.

Neja Vogrinc, 5. b

Nick

NICK DAJČMAN, 9. a

PESNIŠKE OBLIKE ...

HAIKU

Kaj je pisano,
na nebu izrisano?
To je mavrica.

Sonja Topolovec, 9. a

Sanjam, sanjarim.
Vsi bi radi plesali.
Svoboda smo mi.

Nisem prav velik.
Hočem pa mir na svetu!
Pobegnimo vsi!

Jan Svenšek, 8. b

Zvezde z luno,
tema in domišljija,
sanje brez konca.

Nika Bauman, 9. a

Sanje so lepe,
včasih celo resnične
tudi sebične.

Nela Nahberger, 8. a

Res ne vem, zakaj
ljudje ne razumete
sanj domišljije.

Kaja Muršec, 8. a

TANKA

Sanjam vsepovsod.
Včasih sanje lepe so.
Včasih so slabe.
A zato polepšam jih.
Enkrat jaz, enkrat pa ti.

Lara Predikaka, 7. b

ABECEDNE PESMI

A boš cel čas delal?
Eni fantje gradijo hiše, kjer
je Klemen lahko malo nor.
On pa rad slika »šumo«.
Tale Uroš vozi zelene žabe.

Marko Trailovič, 7. b

Ali Brina cel čas dela?
Elza frči, govori, hiti, ihti ...
Joče, kriči, lenari. Mogoče noče!
Odločitev počí. Resnica sošolcu »šmeka«.
Tudi uho vidi zelo žametno.

Nia Bauman, 7. b

A bombone cmokate, čufte delate?
Etično filozofijo godrnjate? Hmm ... In ...
Je ... Kar lahko mrgolijo norčije ...
O povedanem regljanju se šepeta.
Tu uvede vas zapleteno žvrgolenje.

Lara Predikaka, 7. b

SLADKI SONET

Ena in edina,
ti si moja balerina.
Sladka kakor med
in lepa kakor cvet.

Mehka kakor roža,
ki me po licu boža.
Po tvoji lepoti hrepenim
in nikoli ne zaspim.

Le pogled mi tvoj nakloni,
da mi samota srca ne zlomi,
saj ti si moja ljubezenska balada,
sladka kakor čokolada.

Simon Žnider, 9. b

MOJ SLADKI SONET

Torta prava je zame.
Le kdo je rad ne je?
Čokoladna ali sadna,
vsaka meni je prikladna.

S smetano prekrita,
s čokolado sočno vsa oblita,
že se sline nam cedijo,
vsi si torte te želimo.

Le kdo si torte ne želi?
V očesu vsakem se sveti,
a še preden kaj se ti posveti,
kos si vzemi, saj si z nami.

Torte nič več ni ostalo,
s čim pa zdaj se bo sladkalo,
s čim pa zdaj si duška dalo?

Niko Kores, 9. b

SONET Z ODMEVOM

POMLAD

Za koga je ta cvetlica izbrana?
Deklica je mlada.
Zunaj narava je resnična.
Zunaj pokrajina je snežna.

Ana
Lada
nična
nežna

Kako se žalosti znebiti?
Kako nasmeh na obraz izvabiti?
Kako največji poraz preživeti?
In kako dočakati pomlad?

iti
biti
živeti
mlad

Na svetu ni lepše cvetlice
od tiste, ki spomladi cveti.
Dekle si želi, da jo obdrži,
ko na obraz se ji je narisal nasmeh.

Za pomladjo sledi poletje,
za poletjem pa jesen.

Zoja Topolovec, 9. b

ZMAJ

Bil je zmaj, maj
priletel je v nek kraj. raj
Ljudje so rekli: »Takoj se predaj!« daj
Zmaj je odvrnil: »Ne, zakaj?!« kaj

»Ker to je najbolje, bolje
saj smo slabe volje! olje
To je naš nasvet, svet
da ne boš preklet!« klet

Zmaj se prestraši, straši
zakriči: »Na pomoč!« moč
Krila razširi, širi
ko odbije polnoč. noč

Tilen Eberhart, 9. b

SONET Z ODMEVOM ZMEŠNJAVE

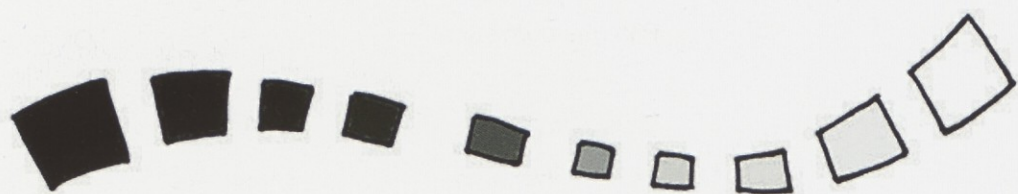
Vstajanje je prava mora.	Ora
Je velik vzpon do Triglava,	Glava
težka je moja glava.	Lava
Je kot najvišja gora.	Ora

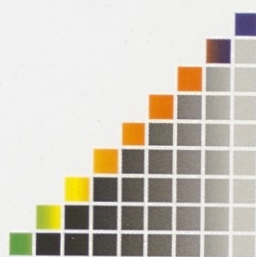
Poiskala bom čevlje in lopar	Par
in odšla v mučno	Učno
šolo, kjer spala ne bom.	Bom
Življenje je mora.	Ora

Ora sploh dobra ni,	I
preveč mehurčkov dobro ni.	I
Pila raje bom sok.	Ok

Lava iz vulkana izteka se.	E
Par za roke drži se.	E
Ora iz steklenice steka se.	E

Sonja Topolovec, 9. a

Osnovna šola KIDRIČEVO